

Sygn. akt IV U 163/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Musiał

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Stawarz

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 r. w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 11 stycznia 2016 r. nr (...)

w sprawie J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odsetki

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 163/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 czerwca 2016 roku

Decyzją z dnia 11.01.2016 r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), odmówił J. W. wypłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie emerytury za okres od

20.05.2014 r. do 22.12.2015 r., ponieważ Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 09.10.2014 r. przyznał mu emeryturę. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 20.10.2015 r. oddalił apelację organu rentowego, wyrok stał się prawomocny z tym dniem. Prawomocny wyrok został przekazany do organu rentowego w dniu 16.11.2015 r. Organ rentowy zrealizował wyrok decyzją z dnia 09.12.2015 r., a emerytura została wypłacona odwołującemu w dniu 25.12.2015 r. Organ rentowy dochował terminów określonych w ustawie emerytalnej dlatego też żądanie zasądzenia nie mogło zostać uwzględnione.

Odwołanie od tej decyzji wniósł J. W., domagając się jej zmiany

i przyznania mu prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie emerytury za okres od 20.05.2014 r. do 22.12.2015 r. zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Odwołujący podniósł, że Sąd Okręgowy w Tarnowie zmieniając decyzje organu rentowego z dnia 05.02.2014 r. przyznał mu prawo do emerytury od ukończenia 60 roku życia od dnia 20.02.2014 r. Organ rentowy zaskarżył ten wyrok apelacją i Sąd Apelacyjny w Krakowie

wyrokiem z dnia 20.10.2015 r. oddalił apelację organu rentowego sygn. akt III AUa 1780/14. Emerytura została mu wypłacona bez odsetek. w ocenie odwołującego organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewypłacenie świadczenia emerytalnego w terminie poprzez błędną interpretację przepisów prawa i nieuwzględnienie przedstawionych przez niego dowodów tj. świadectwa pracy i świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, podał, że w sprawach, w których w wyniku zmiany decyzji ZUS, prawo do świadczenia lub jego wysokość została ustalona wyrokiem sądu, istotne jest zawarcie przez sąd w sentencji wyroku rozstrzygnięcia

o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Niezamieszczenie takiego rozstrzygnięcia oznacza, iż organ rentowy takiej odpowiedzialności nie ponosi. Odmowa przyznania emerytury przez organ rentowy nie była obarczona błędem w wykładni lub w zastosowaniu prawa materialnego, ani też w niewłaściwej ocenie zebranego materiału dowodowego. W sprawie sygn. akt IV U 313/14 Sąd Okręgowy w Tarnowie przeprowadził dodatkowe postępowanie dowodowe i nie uznał za wystarczające świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 05.02.2014 r. nr (...) odmówił J. W. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz 1118 z zm), ponieważ nie spełniał warunków niezbędnych do ustalenia prawa do tego świadczenia, gdyż udowodnił tylko 10 lat, 4 miesiące i 2 dni okresów pracy w szczególnych warunkach. Organ nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. na stanowisku kierownik elektrociepłowni, ponieważ nie jest możliwe aby pracował stale i w pełnym wymiarze przy stanowiskach robotniczych. Pracownicy wyższego szczebla kierowniczego mają bowiem wydzielone pomieszczenia do pracy, a zakres ich obowiązków wykracza poza osobiste dozоровanie czy kontrolę poszczególnych procesów produkcyjnych.

J. W. w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany i przyznania mu emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ w okresie od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. był zatrudniony w (...) Zakładach (...) na stanowisku kierownika elektrociepłowni, gdzie bezpośrednio zarządzał i nadzorował zespół pracowników zatrudnionych na stanowiskach robotniczych pracujących w warunkach szczególnych.

W toku postępowania w sprawie IV U 831/13 Sąd Okręgowy ustalił, że okresie od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. odwołujący był zatrudniony w (...) S.A. w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika elektrociepłowni. Do jego zadań na stanowisku kierownika elektrociepłowni należało nadzorowanie pracowników zatrudnionych w elektrociepłowni, zabezpieczał ruch elektrociepłowni, obsadę, materiały, sprzęt, organizował pracę przy usuwaniu awarii, pełnił dozór nad urządzeniami, sprawował nadzór nad przełącznikami, organizował remonty turbin, generatora, kotłowni, stacji uzdatniania wody, nawęglania, przy remoncie kotła wchodził do niego w specjalnym kombinezonie, bo para w kotle miała 400 stopni, a ciśnienie wynosiło 40 atmosfer. W elektrociepłowni było duże zapylenie, panował hałas i występowały drgania od pracującej turbiny. Miał wydzielone miejsce pracy na terenie elektrociepłowni tj. kantorek pomieszczenie 3mx2,5m, w którym wykonywał czynności biurowe. Praca biurowa zajmowała mu niewiele czasu. Ustaleń takich Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o zaświadczenie z dnia 18.09.2013 r., akta osobowe, świadectwo pracy z dnia 12.12.2001 r. oraz zeznania świadków S. G., J. S. i J. G. oraz zeznania odwołującego J. W..

dowód:

- uzasadnienie wyroku SO w Tarnowie z dnia 09.10.2014 r.- akta sprawy IV U 313/14,
- protokół rozprawy z dnia: 12.06.2014 r.- akta sprawy IV U 313/14,

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, wyrokiem z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV U 313/14, Sąd Okręgowy w Tarnowie zmienił zaskarżoną decyzję (...) Oddział w T. z dnia 05.02.2014 r. w ten sposób, że przyznał J. W. prawo do emerytury od 20 lutego 2014 r. W uzasadnieniu tego orzeczenia podał, iż kwestią sporną między stronami było ustalenie, czy J. W. był zatrudniony w warunkach szczególnych w okresie od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. na stanowisku kierownik elektrociepłowni w (...) Zakładach (...). Sąd Okręgowy podkreślił, że w sprawach o świadczenia emerytalno- rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze skoro organ rentowy kwestionował świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Dokonując analizy zebranych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań świadków i odwołującego, Sąd ten uznał, że w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienioną w Dziale XIV pkt. 24 Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 1983 r. Odwołujący nadzorował prace wskazane w wykazie A w dziale V pkt. 11 prace przy produkcji materiałów ogniotrwałych oraz wyrobów ceramicznych. Organ rentowy wywiódł apelację od wyroku z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV U 313/14, którą Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 20 października 2015 r. sygn. akt III AUa 1780/14 oddalił.

dowód:

- wyrok SO w Tarnowie z dnia 09.10.2014 r. wraz z uzasadnieniem- akta sprawy IV U 313/14,
- wyrok SA w Krakowie z dnia 20.10.2015 r. - akta sprawy IV U 313/14,

Akta rentowe ubezpieczonego wraz z prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt III AUa 1780/14, zostały przekazane organowi rentowemu w dniu 16.11.2015 r. Wyrok ten został zrealizowany decyzją (...) Oddział w T. z dnia 09.12.2015 r.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 09.12.2015 r.- k. 70-71 cz. II akt ZUS,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji (...) Oddział w T. z dnia 11.01.2016 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie było ustalenie, czy organ rentowy powinien wypłacić odwołującemu odsetki za opóźnienie w wypłacie emerytury w sytuacji, gdy przyznanie świadczenia nastąpiło w związku z wykonaniem przez organ rentowy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV U 313/14, zmieniającego zaskarżoną decyzję (...) Oddział w T. z dnia 05.02.2014 r. i przyznającego wnioskodawcy prawo do emerytury od 20 lutego 2014 r.

Stosownie do treści art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), jeżeli Zakład- w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na

mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych- nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W myśl zaś ust. 1a, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W zdaniu drugim dodano, że organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 19 stycznia

2012 r., III AUa 1549/11 (LEX nr 1124837), wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę.

Sąd Okręgowy w Tarnowie w wyroku z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV U 313/14, w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 05.02.2014 r. odmawiającej wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury z uwagi na niewykazanie przez niego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego przepisami prawa co najmniej 15- letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, zmieniając tę decyzję i przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury od 20 lutego 2014 r., nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Niemniej jednak brak zamieszczenia w sentencji wyroku takiego orzeczenia nie pozbawia ubezpieczonego możliwości ubiegania się o odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (por. uchwała SN z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11, OSNP 2011/19-20/255, wyrok SA w Gdańsku z dnia 13 listopada 2013 r.,

III AUa 317/13, Legalis nr 747070 i z dnia 9 maja 2013 r., III AUa 1700/12, Legalis nr 732616, wyrok SA w Poznaniu z dnia 27 września 2012 r., III AUa 424/12, Legalis nr 733870, wyrok SA w Krakowie z dnia 2 października 2012 r., III AUa 485/12, Legalis nr 733157). Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 24 marca 2011 r.,

I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255), w wyniku nowelizacji ustawy emerytalno- rentowej aktem zmieniającym z dnia 23 stycznia 2009 r. (chodzi o ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r.

o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 338) ustawodawca nie tylko sprecyzował treść art. 118 ust. 1a przez stwierdzenie, iż dniem wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji jest dzień wpływu prawomocnego orzeczenia sądu tylko wówczas, gdy organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie tej okoliczności, ale i nałożył na sąd przyznający prawo do świadczenia obowiązek rozstrzygnięcia z urzędu o tej odpowiedzialności, tj. rozstrzygnięcia zarówno stwierdzającego taką odpowiedzialność, jak i jej brak. Niezamieszczenie tej treści rozstrzygnięcia w sentencji wyroku nie jest jednak równoznaczne z orzeczeniem negatywnym i nie pozbawia odwołującego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Obecnie skoro J. W. domaga się wypłaty odsetek od przyznanego z opóźnieniem świadczenia, dopuszczalne, a wręcz konieczne, jest prowadzenie postępowania dowodowego na tę okoliczność.

W sprawach o odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia sąd bada czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Za uchybienie przez organ rentowy terminowi do

ustalenia prawa lub wypłaty świadczenia z ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 85 ust. 1 zdanie 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, uważa się zarówno niewydanie w ustawowo określonym czasie decyzji przyznającej prawo, jak i wydanie błędnej decyzji (odmawiającej owego prawa mimo spełnienia przez wnioskodawcę warunków jego uzyskania), następnie zmienionej przez sąd w postępowaniu odwoławczym.

Podkreślić jednocześnie trzeba, iż na płaszczyźnie uregulowania art. 85 ust. 1, odpowiedzialność w zakresie odsetek za opóźnienie w przyznaniu prawa lub wypłacie świadczenia nie ma absolutnego charakteru. Zgodnie bowiem ze zdaniem drugim tegoż przepisu, odpowiedzialność tę wyłącza sytuacja, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

O winie organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia (a w zasadzie nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu świadczenia) można mówić jedynie wówczas, gdy w oparciu o dostępne temu organowi dowody (w szczególności zgromadzone w aktach rentowych) można jednoznacznie rozstrzygnąć o przysługiwaniu zawnioskowanego świadczenia (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 16 kwietnia 2013 r., III AUa 1460/12, LEX nr 1311965).

W postępowaniu dowodowym przed organem rentowym od dnia 22.11.2011 r. obowiązują określone w § 22 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) ograniczenia co do środków dowodowych stwierdzających okresy zatrudnienia. Przed tą datą środki dowodowe dopuszczalne w postępowaniu przed organem rentowym wymieniały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe i zasady wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49).

Zgodnie z § 22 ust. 1 obecnie obowiązującego rozporządzenia, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa; 2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

W praktyce oznacza to, że ubezpieczony nie może w postępowaniu przed organem rentowym wykazywać okoliczności wpływających na prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego lub jego wysokość (w tym w szczególności wykazywać okresów zatrudnienia i charakteru pracy) na podstawie dowodów innych niż świadectwo pracy, zaświadczenie pracodawcy albo legitymacja ubezpieczeniowa lub inne dokumenty pracownicze (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 26 listopada 2013 r., III AUa 678/13, Legalis nr 747090).

Analiza akt sprawy, zarówno akt organu rentowego, jak i akt sprawy IV U 313/14 prowadzi do konstatacji, że w postępowaniu wszczętym na skutek wniosku ubezpieczonego o przyznanie emerytury z dnia 22.01.2014 r. ZUS nie dysponował takim materiałem dowodowym, który pozwalałby mu na zaliczenie okresu zatrudnienia od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. w (...) S.A. w W. na stanowisku kierownika elektrociepłowni do stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach, a tym samym na uznanie, że J. W. na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał co najmniej 15- letni staż pracy w takim charakterze i nabył prawo do emerytury. Organ rentowy nie dopuścił się zatem żadnego błędu. W postępowaniu przed ZUS wnioskodawca wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 10 lat, 4 miesiące i 2 dni. Rolą Sądu w sprawie IV U 313/14 było więc ustalenie, czy odwołujący wykonywał pracę w takim charakterze w innym okresie niż te uwzględnione przez organ rentowy.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV U 313/14, kwestią sporną pomiędzy stronami w tej sprawie było ustalenie, czy J. W. był zatrudniony w warunkach

szczególnych w okresie zatrudnienia w (...) S.A. W. od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. Jednocześnie Sąd Okręgowy stwierdził, że świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez pracodawcę organ rentowy zakwestionował. Organ rentowy ma prawo kwestionować świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jeżeli uzna, że zawiera ono braki albo nie spełnia wymogów formalnych- co też w sprawie uczynił.

Na podstawie analizy akt sprawy IV U 313/14 i pisemnych motywów wyroku stwierdzić należy, że charakter zatrudnienia odwołującego w (...) S.A. w W. od 01.06.1983 r. do 30.11.1990 r. Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o treść świadectwa pracy z dnia 12.12.2001 r., zaświadczenia z dnia 18.09.2013 r., akta osobowe, ale przede wszystkim zeznania świadków- współpracowników odwołującego oraz zeznania samego odwołującego. Zeznania te pozwoliły mu określić, na czym konkretnie polegała praca J. W. w spornym okresie. W oparciu o te dowody, a w szczególności zeznania świadków i odwołującego, które miały kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia z uwagi na ograniczenia dowodowe istniejące w postępowaniu przed organem rentowym, Sąd ustalił, że w tym okresie stale i w pełnym wymiarze godzin wykonywał pracę wymienioną w Dziale XIV pkt. 24 Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 1983 r. Odwołujący nadzorował prace wskazane w wykazie A w dziale V pkt. 11 prace przy produkcji materiałów ogniotrwałych oraz wyrobów ceramicznych.

Analiza akt organu rentowego prowadzi do wniosku, że ZUS nie dysponował dokumentami, które pozwalałyby mu uznać wskazany wyżej okres zatrudnienia za pracę w takim charakterze. Dowody takie (z zeznań świadków i odwołującego) Sąd Okręgowy dopuścił i przeprowadził. Przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i odwołującego dopuszczalne jest na etapie postępowania sądowego, nie zaś przed organem rentowym. W postępowaniu przed ZUS wnioskodawca może bowiem wykazywać okoliczności wpływające na prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego lub jego wysokość (w tym w szczególności wykazywać okresów zatrudnienia i charakteru pracy) na podstawie takich dowodów, jak świadectwo pracy, zaświadczenie pracodawcy albo legitymacja ubezpieczeniowa lub inne dokumenty pracownicze. Organ rentowy nie dysponował dowodami, które ponad wszelką wątpliwość wskazywałyby na charakter zatrudnienia ubezpieczonego w spornym okresie. O rozstrzygnięciu w tej sprawie przesądziły zatem dowody zgromadzone i przeprowadzone przez Sąd, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu.

Brak jest zatem podstaw do uznania, iż opóźnienie w wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład ponosi odpowiedzialność. Dopiero bowiem postępowanie sądowe, a w szczególności przeprowadzone w tym postępowaniu dowody z zeznań świadków i odwołującego pozwoliły na ustalenie istotnych, a nie znanych wcześniej organowi rentowemu okoliczności i przesądziły ostatecznie o zasadności wniosku o emeryturę.

Ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji w sprawie o świadczenie był wyrok Sądu Okręgowego z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt IV U 313/14, od którego apelację organu rentowego oddalił Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 20 października 2015 r. sygn. akt III AUa 1780/14.

Z uwagi na naprowadzone okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji (...) Oddział w T. z dnia 11.01.2016 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.